

човѣкъ ще бжде строшенъ безвъзвратно! на вѣки! ...Ужасно!... Попитахъ се: да ли пъкъ не бива да го повърнѣ нѣкакъ, да направа да неможе да узнае... Сѣ едно: той е изгубенъ човѣкъ, поне да се отложи удара на молнията... Да? или не? Или да оставѣ да се изпълни сѣдбата му?... Страшна нерѣшителностъ... Па изведнажъ, безъ да искамъ, безъ да знамъ самъ какъ, сѣднахъ въ пайтона, и той тръгна съ насъ...

Вратата се почука.

— Влѣзте! извика докторътъ, като спрѣ думата си.

Влѣзна едно момче и подаде доктору картичка.

— Ахъ! Пардонъ! извика той и си грабна шапката:—единъ клиентъ много лошо!... и искожна.

Събесѣдникътъ му остана самъ. Той се навжси съ неудоволетвие отъ тая случка, която прѣсичаше разказа прѣдъ самата му развѣска... Той сѣ стоя още нѣколко врѣме замисленъ; искаше да проникне какво слѣдваше нататъкъ, да види края на драмата или на трагедията... И сичко, което му разказа докторътъ, излазяше сега ясно прѣдъ очитѣ му, съ голѣма испъкналостъ и пълнота: и Колчовница, съ сладкия погледъ и коприненъ фустанъ, и Косолючо съ мешиневата прѣстилка, и бѣлиятъ кителтъ въ тъмнината на Витошка улица, и сичко...

Най-послѣ плюна съ отвращение и каза:::

— Обикновена история! и излѣзе.